

opusdei.org

Prelaatin paimenkirje (kesäkuu 2009)

Kesäkuun liturgiset juhlapäivät ovat keskeinen aihe Prelaatin kuukausikirjeessä, jossa hän kehottaa meitä lähestymään Jumalaa tavallisessa arkielämässämme.

26.6.2009

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Eilen vietimme Helluntain juhlapyhää, joka tänä vuonna sattui

toukokuun loppuun. Kuten ensimmäisenä Helluntainakin, Jumalanäiti on auttanut meitä valmistautumaan Pyhän Hengen vuodattamiseen. Nyt kun arjen aika on taas alkanut, voimme tässä tilanteessa nähdä uuden kutsun pyhittää jokapäiväinen elämämme, johon kuuluvat työhön käytetyt tunnit ja perhe- ja sosiaalisen elämän sisältämät monenlaiset ihmissuhteet. Mitä Isämme opetti meille on jälleen kerran tullut todeksi: työmme ulkoiset olosuhteet eivät muutu, mutta samaan aikaan työmme sisältö kuitenkin muuttuu sen uuden rakkauden voimasta, jonka siihen kohdistamme!

Jokapäiväinen elämämme todellakin määrää meille taistelukenttää, jolla voimme armon kannustamina ja ylläpitäminä samaistua yhä täydellisemmin Kristukseen, ja olla siten parempia Jumalan poikia ja tyttäriä. Kuten pyhä Josemaria niin

selvästi painotti eräässä saarnassaan:
”kun kristitty suorittaa rakkaudella
kaikkein vähäpätöisimmän
päivittäisistä toimistaan, tämä toimi
tulvii Jumalan läsnäoloa. Tämän
vuoksi olen toistuvasti sanonut teille
ja takonut päähänne yhä uudelleen
ajatusta, että kristillinen kutsumus
on muuttaa arkipäiväinen proosa
sankarirunoudeksi. Taivas ja maa
tuntuvat – poikani ja tyttäreni -
sulautuvan yhteen horisontissa.
Mutta näin pikemminkin tapahtuu
meidän sydämissämme, kun
pyhitämme jokapäiväisen
elämämme.”(1) Voin yhä kuulla
kaiun siitä voimasta, jolla hän lausui
sanat ”takoneet päähänne”, koska
Isämme oli suuri opettaja sanoissa ja
teoissa, jotta hänen sielussaan asuva
Jumalan henki iskostuisi syvälle
mieliimme.

Päivittäisten toimiemme tekeminen
Jumalaa ja lähimmäistämme
rakastaen on se pyhyiden salaisuus,

johon Jumala kutsuu kristittyjä, jotka elävät ja työskentelevät keskellä ajallista todellisuutta. Tämä polku on mahdollinen, koska kuten Pyhät Kirjoitukset opettavat, Jumala on tehnyt aloitteen: *me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä.*(2) Olen onnellinen saadessani muistuttaa tätä aloittaessamme kesäkuun, jonka aikana – niin monin eri tavoin – liturgia painottaa Jumalan rakkautta luotujaan kohtaan. Olemme pohtineet tätä tarkoin viettäessämme pelastuksen historian mysteereitä: Jeesuksen Kristuksen ihmiseksi tulemista, hänen kärsimystään ja kuolemaansa, ylösnousemistaan ja kunniakasta taivaaseen astumisistaan. Tulevina viikkoina ”liturgia saa meidät viettämään kolmea luonteeltaan ’synteettistä’ juhlaa: Pyhän Kolminaisuuden juhlaa, Pyhän Ruumiin juhlaa ja lopuksi Jeesuksen Pyhän Sydämen juhlaa.” (3) Nämä päivät, jotka ovat niin

merkityksellisiä niille, jotka tuntevat olevansa Jumalan poikia ja tyttäriä, esitetään meille Jumalan ihmisiä kohtaan tunteman rakkauden ilmentyminä, ja siten ne ovat synteesi pelastuksen mysteereistä.

Sunnuntaina seitsemäntenä kesäkuuta, vietämme Pyhän Kolminaisuuden juhlapyhää. Tämän juhlan kautta Kirkko kutsuu meitä pohtimaan ainoan Jumalan sisäistä elämää, Jumala, joka halusi ilmaista itsensä asteittain profeettojen välityksellä ja ilmaisi itsensä täydellisesti Kristuksessa. Jo Vanhassa Testamentissa, ennen Moosesta Siinain vuorella, Hän osoitti olevansa *laupias Jumala, hän antaa anteeksi. Hän on kärsivällinen, ja hänen hyvytensä ja uskollisuutensa on suuri.*(4) Tämä julistus oli ensimmäinen selkeä ilmentymä Jahve-nimeen sisältyvistä rikkaista merkityksistä, jotka aikaisemmin oli ilmoitettu

Moosekselle.(5) Samalla tämä sanoin kuvaamaton Nimi pysyi salaisuuden verhoamana. Vasta Uudessa Testamentissa tuli Jumalan kätkeyty elämä meille selvemmin ilmeiseksi. Pyhä Johannes, Herramme rakastama opetuslapsi, jonka pää lepäsi Mestarin sydäntä vasten viimeisellä ehtoollisella, kirjoitti – Pyhän Hengen innoittamana – että Jumalan syvin olemus voidaan kiteyttää yhteen ainoaan sanaan: Rakkaus. *Deus caritas est*, Jumala on Rakkaus.(6) Ja Hän lähetti selkeän merkin meille pojassaan:*Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa.*(7)

Benediktus XVI sanoi, että tämä nimi Rakkaus ”selvästi osoittaa, että Raamatun Jumala ei ole mikään itseensä sulkeutunut ja itseriittoinen ”monadi”. Pikemminkin Hän on elämä, joka haluaa ilmaista itsensä, olla avoin, vuorovaikutuksessa. Sanat ’armollinen’, ’myötätuntoinen’,

'armorikas' puhuvat kaikki meille vuorovaikutuksesta, erityisestä elämää täynnä olevasta Olennosta, joka antaa itsensä alttiiksi, haluaa täyttää jokaisen puutteen, jokaisen vajavuuden, joka haluaa lahjoittaa ja antaa anteeksi, joka haluaa perustaa lujan ja kestävän siteen.”(8) Koska Hän on Rakkaus, Jumalamme ei ole yksinäinen Olento, sulkeutunut näkymättömään etäisyyteen, vieras ihmiskunnan murheille. Jumala on kolme Persoonaa, niin syvästi yhteenliittynyttä ja läpituokevaa, että niitä voi kutsua yhdeksi ja ainoaksi Jumalaksi. ”Tämän Jumalan ilmestys on täysin kuvattu Uudessa Testamentissa Kristuksen sanojen kautta. Jeesus osoitti meille Jumalan kasvot, olemukseltaan yhdet ja persooniltaan kolminaiset: Jumala on Rakkaus, Rakkaus Isä, Rakkaus Poika, Rakkaus Pyhä Henki.”(9)

Paljastaessaan meille sisäisen elämänsä mysteerin, Jumala –

kuvataksemme asiaa jollain tavalla –
on paljastanut meille kasvonsa. Hän
on kertonut meille haluavansa ottaa
meidät ystävyytensä piiriin,
enemmänkin, Hän haluaa tehdä
meistä poikiaan ja tyttäriään, Hänen
elämänsä jakajia. Näistä syistä,
Pyhän Kolminaisuuden liturginen
juhlapyhä juhlistaa jumalallisen
Rakkauden korkeinta ilmentymistä.
Tästä syystä pyhä Josemaria kehotti
kaikkia kristittyjä pyrkimään
kaikkien kolmen jumalallisen
Persoonan tuntemiseen ja
vuoropuheluun heidän kanssaan.
”Opetelkaa ylistämään Isää, Poikaa ja
Pyhää Henkeä. Opetelkaa erityisesti
palvomaan Kaikkein Pyhintä
Kolminaisuutta: Minä uskon
Jumalaan Isään, minä uskon
Jumalaan Poikaan, minä uskon
Jumalaan Pyhään Henkeen: minä
uskon Kaikkein Pyhimpään
Kolminaisuuteen. Minä toivon
Jumalaa Isää, minä toivon Jumalaa
Poikaa, minä toivon Jumalaa Pyhää

Henkeä. Minä rakastan Jumalaa Isää, minä rakastan Jumalaa Poikaa, minä rakastan Jumalaa Pyhää Henkeä: minä rakastan Kaikkein Pyhintä Kolminaisuutta. Palvontaa tarvitaan ylimaalliseen harjoitukseen, joka ilmaistaan sydämen liikahduksina, vaikkei aina sanoilla.”(10)

Yrittäkäämme todella olla yhteydessä Jumalaan tällä tavoin. Miten sitten etsimme Hänen läsnäoloansa päivän aikana? Ajattelemmeko usein pitävämme itseämme Hänen lapsinaan? Pyrimmekö seuraamaan Jeesusta, vanhempaa veljeämme ja esikuvaamme? Kutsummeko Puolustajaamme äänettömin huudoin, pyytäen että Hän pyhittäisi meidät ja täyttäisi meidät apostolisella innoituksella? Kasvaako ystävyysytemme Pyhän Hengen kanssa?

Kristuksen Ruumiin juhlapyhä, jota vietetään 11. päivänä (mikä joissain

kohdin siirtyy seuraavaan sunnuntaihin 14. päivään), auttaa vahvistamaan näitä kristityn sielun syviä pyrkimyksiä. Viitaten liturgian vieton eri vaiheisiin, Pyhä Isä kiteyttää sen perustavimman merkityksen seuraavasti: ”Ensiksi kokoonnumme Herran alttarin ympärille ollaksemme yhdessä Herran läsnäolossaan; toiseksi seuraa kulkue, jossa kuljemme Herran kanssa; ja lopuksi polvistumme Herran eteen palvontaan, joka alkaa jo messusta ja jatkuu koko kulkueen ajan, mutta huipentuu eukaristisen siunauksen lopulliseen hetkeen, kun polvistumme Hänen edessään, Joka kallistui meidän luoksemme ja antoi elämänsä meidän puolestamme.”(11)

Benediktus XVI viitoittaa sisäistä polkua, joka ei koske ainoastaan Kristuksen ruumiin juhlaa, vaan koko elämäämme. Älkäämme horjuko päätöksessämme seurata

sitä yhä päättävämmiin tuleviin
viikkoihin, tietoisena
tarkoituksenaamme hyötyä niistä
armon osoituksista, joita tämä
juhlapyhä tuo sieluumme, ja siten
olevamme olennaisesti
eukaristiaankaltaisia. Päivittäisen
osallistumisen pyhään uhriin tulee
merkitä meille hengellisen
energiamme uudistumista, mikä
kannustaa meitä pitämään yllä
toistuvampaa ja luottavampaa
läheisyyttä Kaikkein Pyhimmän
Kolminaisuuden kanssa koko päivän
ajan. Käynnit Pyhän Sakramentin
luona Tabernaakkelissa auttavat
pitämään elossa ja voimakkaina
rakautemme Jumalaa ja
lähimmäisiämme kohtaan, tekemään
käsin kosketeltaviksi veljellisen
huolenpitomme teot - ehkä pienet
mutta aina hyvin erityiset -
perheemme, työtovereidemme,
ystäviemme ja mistä tahansa syystä
kohtaamiemme ihmisten
keskuudessa. Tiedämme, että

Isämme sai voimansa Pyhästä Messusta. Siksi, kun hänen oli pysyttävä vuoteessa sairauden vuoksi, hänen päivänsä ensimmäinen huoli oli päästä nousemaan ylös: ”Minun on messun nälkä!” – mielentila, jota hän vaali joka päivä.

Viittauksen Tabernaakkeliin täytyy merkitä meille ennen kaikkea virikettä saada ravintoa Jumalan rakkaudesta, vain Jumalan rakkauden välittymisestä meille. Voimme saada paljon valaistusta miettimällä pyhän Jose Marian henkilökohtaista kokemusta, miten hän kaikkein keskittyneimmän työnkin lomassa oli aina yhteydessä Jeesukseen pyhässä sakramentissa. ”Astuessani kappeliin pysähdyn kertomaan Herralle: Jeesus, rakastan sinua. Ja ylistän Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä, jotka ovat läsnä Pyhässä Sakramentissa Kristuksen Pyhän Ihmisyyden muodossa. Sillä aina kun

jossain on yksi Jumalan Persoona, koko Pyhä Kolminaisuus on myös läsnä. Ja minä 'heitän' myös joitakin hellittelysanoja (kuin heittäisin kukan) äidilleni pyhälle Marialle. Sitten muistan tervehtiä enkeleitä, jotka vartioivat tabernaakkelia rakkauden, palvonnan, ja parannuksen vartiossa tehden kunniaa Herrallemme pyhässä sakramentissa. Ajattelen heidän olevan siellä kaikki päivät ja yöt, kun minä taas voin olla siellä vain sydämässäni: kiitos siunatut enkelit siitä, että aina kunnioitatte ja olette läsnä Jeesuksen luona pyhässä sakramentissa!”(12)

Ei ole tarpeen sanoa enempää. Olen varma, että nähdessämme Isämme avaavan sydämensä tällä tavoin saamme jokainen kannustusta vaalia nälkää, alttiutta, halua parantaa tapaamme kohdella Jeesusta pyhässä sakramentissa.

Siten voimme hyvin valmistautua Kristuksen Pyhän Sydämen liturgiseen juhlapyhään, jossa Jumalan Rakkauden valtavuus niin kaunopuheisesti aukeaa meille.

”Niinpä käsitellessämme nyt Jeesuksen Sydäntä, julistamme varmuutta Jumalan rakkaudesta ja totuutta hänen antautumisestaan meille”.(13) Mitä vahvempaa todistetta voimme saada kuin sen, että näemme Hänen Sydämensä keihään lävistämä, avoimena kutsumaan lepoon Hänen luokseen, löytämään Hänessä turvapaikan kärsimyksissä ja koettelemuksissa? Me haluamme, kaiken lisäksi, tehdä parannuksen synneistämme, joilla olemme Häntä loukanneet: omistamme ja niin monien toisten ihmisten tekemistä, jotka eivät kykene näkemään joka ainoan miehen ja naisen puolesta annetun uhrin suuruutta.

Tuona päivänä me myös aloitamme *pappien vuoden*, jonka Benediktus XVI on julistanut maailmanlaajuiselle kirkolle pyhän Arsin kirkkoherran kuoleman 150-vuotisjuhlan kunniaksi. Yrittäkäämme rohkaista jokaista mahdollista, alkaen Prelatuurin uskovien ja kaikkien niiden keskuudesta, jotka hyötyvät apostolaateistaan, pysymään ”etulinjassa” yhdessä Paavin ja piispojen kanssa ja rukoilemaan, ettei Kirkolta koskaan puuttuisi runsasta määrää pyhiä pappeja.

Kesäkuun 29. päivänä, apostoleiden Pietari ja Paavali juhlapyhänä, päättyy Paavalin vuosi. Näiden kuukausien aikana, mietiskellessämme kansojen apostolin elämää ja opetuksia, olemme oppineet rakastamaan Herraamme enemmän, rakkaudella joka opettaa meille vapauden perustan. Saul oppi tämän

Damaskuksen tiellä, kun hän näki Jeesuksen kunniassaan. Siitä hetkestä alkaen ”hän puhuu ja toimii rakkauden vastuun ajamana.”(14) Hän tuntee olevansa täysin vapaa, rakkauden suomalla vapaudella. ”Samassa hengessä,” selittää Paavi, ”Augustus muotoili sittemmin kuuluisaksi tulleen sanontansa: *Dilige et quod vis fac* (Tract. in Jn 7:7-8), ’rakasta ja tee, mitä tahdot’. Hän, joka rakastaa Kristusta kuten Paavali, voi todella tehdä mitä haluaa, koska hänen rakkautensa on yhdistynyt Kristuksen tahtoon ja siten myös Jumalan tahtoon.”(15)

En ryhdy kommentoimaan muita juhlia ja muistopäiviä, jotka osuvat tähän kuukauteen: Marian Puhdas Sydän, ensimmäisten Opus Dein pappien vihkimisen muistopäivää, Pyhän Jose Marian liturgista juhlaa ... Jokainen näistä päivistä voi ja sen pitää antaa uutta innoitusta ja vahvistaa antautumistamme

Jumalalle ja toisille ihmisille Jumalan kunniaksi, ja apostoliselle päämäärällemme erityisten tekojen muodossa.

Rukoilkaa jatkuvasti kaikkien tarkoitusteni puolesta, erityisesti Prelatuurin pysyvän apostolisen työn alun puolesta Indonesiassa, Romaniassa ja Koreassa.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+Javier

Rooma, kesäkuun 1. päivänä 2009

(1) Josemaría Escrivá, saarna 'Maailmaa intohimoisesti rakastaen', Keskusteluja, nro. 116

(2) 1. Joh. 4:19

(3) Benediktus XVI, saarna
Kristuksen pyhimmän ruumin ja
veren juhlapyhänä, 22.5.2008

(4) 2. Moos. 34:6

(5) vrt. 2. Moos. 3:14

(6) 1. Joh. 4:8.16

(7) Joh. 3:16

(8) Benediktus XVI, saarna
Pyhimmän Kolminaisuuden
juhlapyhänä, 18.5.2008

(9) Benediktus XVI, saarna
Pyhimmän Kolminaisuuden
juhlapyhänä, 18.5.2008

(10) Josemaría Escrivá,
muistiinpanoja rukoushetkestä,
3.12.1961

(11) Benediktus XVI, saarna
Kristuksen pyhimmän ruumin ja
veren juhlapyhänä, 22.5.2008

(12) Josemaría Escrivá,
muistiinpanoja
keskustelutilaisuudesta, 6.1.1972

(13) Josemaría Escrivá, 'Kristus
kulkee juuri lähelläsi', nro. 164

(14) Benediktus XVI, saarna apostoli
Paavalin vuoden avajaisissa,
28.6.2008

(15) Benediktus XVI, saarna apostoli
Paavalin vuoden avajaisissa,
28.6.2008

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-
kesakuu-2009/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-kesakuu-2009/) (22.4.2025)